

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **H. G. M.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, 695 01 Hodonín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2016, č. j. KRPB-152087-19/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž bylo podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Nařízení č. 604/2013“, „Dublin III“ či „Dublinské nařízení“) na dobu 32 dnů, tedy ode dne 23. 6. 2016 do dne 24. 7. 2016.

II. Žalobní body

V žalobě ze dne 25. 7. 2016 žalobce namítl, že žalovaná vydala ve věci nezákonné rozhodnutí po stránce skutkové i právní. Vydaným rozhodnutím byl porušen článek 28 a článek 42 písm. b) Dublinského nařízení. Jelikož žalobce ani nestihl podat žádost o mezinárodní ochranu v České republice předtím, než byl žalovanou zajištěn, je třeba při stanovení okamžiku, od něž lze počítat měsíční přípustnou dobu zajištění vycházet nikoliv z doby podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť taková žádost na území České republiky vůbec podána nebyla, nýbrž analogicky z doby, kdy se žalovaná dozvěděla, že u žalobce připadá v úvahu aplikace Dublinského nařízení, tedy jeho eventuální předání do Účelem striktní limitace omezení osobní svobody je bezpochyby to, aby zajišťující stát skutečně urychleně požádal o převzetí zajištěného. Na provedení této žádosti má pak zcela pevně omezenou lhůtu jednoho měsíce.

V případě žalobce žalovaná zjevně zjistila, že přichází v úvahu předání do dne 23. 6. 2016, tedy při lustraci jeho identifikačních údajů v systému EURODAC. Právě ode dne 23. 6. 2016, tedy začala běžet jednoměsíční doba zajištění žalobce, která tak končí dne 23. 7. 2016. Po uplynutí této doby je další zajištění v situaci, kdy žalovaná při vydání původního rozhodnutí nemohla nijak předjímat, zda jí bude doručena souhlasná odpověď zcela nezákonné, a rozhodnutí tudíž nemůže obstát. Napadené rozhodnutí ovšem zákonnou mez zajištění překročilo a rozšířilo možnost zajištění žalobce i na den 24. 7. 2016, což je zcela nezákonné. Prodloužení nezákonné doby tak může potenciálně zasáhnout do základního práva na svobodu a není tedy na místě čekat na to, zda žalobce bude zajištěn po dni 23. 7. 2016. V této souvislosti poukázal na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36, www.nssoud.cz.

Dále namítl nepřezkoumatelnost doby zajištění. Pokud by snad žalovaná byla názoru, že doba zajištění omezena Dublinským nařízením na jeden měsíc počala běžet od jiného dne než dne 23. 6. 2016, kdy byl žalobce omezen na osobní svobodu, jakékoliv vymezení počátku takové doby v rozhodnutí abscentuje, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K tomuto připomněl rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2016, č. j. 33 A 66/2016-37, jehož část citoval.

Další žalobní námitkou bylo zajištění žalobce za nepřípustným účelem – předání do Žalovaná dala jednoznačně najevo, že účelem zajištění žalobce je jeho předání do, což je země, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaná se domnívá, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku a lze očekávat, že by žalobce, pokud by nebyl zajištěn, opustil území České republiky, nevrátil by se do a snažil by se odcestovat do Německa. Žalobce namítá, že předání do je nepřípustné, neboť není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do za účelem azylového řízení nepřípustným. Z tohoto důvodu je pak nepřípustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Uvedený názor koresponduje s článkem 3 bod 2 pododstavec 2

Dublinké nařízení. V případě dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, tato země není ochotna standardním a spravedlivým způsobem zpracovat stávající azylová řízení. bylo především v druhé polovině roku 2015 přetíženo náporom migrantů, kteří v naprosté většině směřovali do dalších evropských zemí. Na tuto skutečnost reagovalo extrémním zpřísněním azylové úpravy a vybudováním hraničních zón, v nichž jsou prováděna azylová řízení. Smyslem této zákonné úpravy bylo dosáhnout toho, aby bylo možné naprostou většinu azylových řízení zastavit s odkazem na to, že žadatelé o mezinárodní ochranu přišli do přes, a tudíž mohli o mezinárodní ochranu požádat v Srbsku, které pokládá za bezpečnou třetí zemi.

Dále žalobce podrobně popsal vývoj maďarského přístupu k žadatelům o mezinárodní ochranu v době náporu migrační vlny od roku 2015. Zabýval se i popisem maďarského pojetí aplikace konceptu jako údajné třetí bezpečné země. Vyjádřil se podrobně i k problematickému řízení o žádosti o mezinárodní ochranu v, k nepřipustnosti předání do v judikatuře českých soudů, detailně se zabýval otázkou současného maďarského azylového práva z hlediska judikatury Evropského soudního dvora, poukázal i na judikaturu německých správních soudů týkající se soudní soustavy žadatelů o azyl do Tvzení žalované, že je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je nepodložené a nepravdivé a o zajištění za účelem předání do z těchto důvodů nelze uvažovat. Odkázal na zprávu „*Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary*“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugees and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1. 10. 2015, a zprávu Hungary as Country of Asylum z května 2016 a bohatou judikaturu německých správních soudů.

Z výše uvedených důvodů proto navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 1. 8. 2016 uvedl, že uplatněnými žalobními námitkami jsou:

- 1) nezákonnost doby zajištění,
- 2) eventuální nepřezkoumatelnost délky doby zajištění,
- 3) žalobce je zajištěn za nepřipustným účelem – předání do Maďarska.

V úvodu sdělila, že dne 19. 7. 2016 bylo zajištění žalobce ukončeno. Kde se jmenovaný v současné době nachází, není žalovanému známo.

S námitkou ad 1) nezákonnost doby zajištění nesouhlasila, citovala článek 28 odst. 3 druhý a čtvrtý pododstavec Dublinkého nařízení. Souhlasila s názorem žalobce, že v případě cizinců, kteří jsou žadateli o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, přičemž na území České republiky žádost o mezinárodní ochranu nepodají, je za právně významnou událost

určující počátek běhu jednoměsíční lhůty pro předložení žádosti o jejich převzetí nebo přijetí zpět nutné považovat nalezení shody v systému EURODAC. V případě žalobce, který podal žádost o mezinárodní ochranu pouze v, je v souladu s výše uvedeným názorem rozhodujícím okamžikem pro výpočet běhu jednoměsíční lhůty pro předložení žádosti o jeho převzetí zpět do den, kdy žalovaná našla shodu v systému EURODAC. Tímto dnem nebyl čtvrtek dne 23. 6. 2016, nýbrž pátek dne 24. 6. 2016. Dne 23. 6. 2016 obdržela žalovaná pouze předběžnou informaci o možné shodě daktyloskopických otisků prstů žalobce s otisky vloženými v systému EURODAC s tím, že je nezbytné vyčkat na výsledek manuální prověrky. Teprve až následující den, tj. dne 24. 6. 2016 byla potvrzena shoda v systému EURODAC tak, jak to má na mysli článek 24 odst. 2 první pododstavec Dublinského nařízení. Konec lhůty pro předložení žádosti o zpětvzetí žalobce do připadl v souladu s článkem 42 písm. b) Dublinského nařízení, tudíž na den 24. 7. 2016. Byl-li tedy stanoven konec doby zajištění na den 24. 7. 2016, nebylo rozhodnutí zatíženo nezákonností.

Žalovaná rovněž vyslovila nesouhlas s žalobní námitkou ad 2) eventuální nepřezkoumatelnost délky doby zajištění, neboť stanovit počátek doby jakékoliv zajištění, které vymezuje zákon o pobytu cizinců včetně zajištění dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, je možné pouze v souladu s pravidlem zakotveným v ust. § 125 odst. 1 citovaného zákona, které zní, že doba zajištění se „*počítá od okamžiku omezení osobní svobody*“. Jiné pravidlo pro stanovení počátku doby zajištění totiž zákon o pobytu cizinců nestanoví a nezná jej ani Dublinské nařízení. Dobu zajištění vymezuje Dublinské nařízení pouze nepřímou, a to v článku 28 odst. 3 čtvrtém pododstavci stanovením povinnosti ukončit zajištění v případě, že nejsou dodrženy patřičné procesní lhůty v řízení o určení příslušného členského státu, jenž je odpovědný za posouzení žádosti cizince o mezinárodní ochranu a při následné realizaci transferu cizince do takto určeného členského státu. Počátek doby zajištění však Dublinské nařízení nikterak neupravuje. Žalovaná připustila, že by bylo vhodnější, pokud by ve výroku napadeného rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že se doba zajištění v souladu s ust. § 25 odst. 1 citovaného zákona počítá od okamžiku omezení osobní svobody žalobce. Nicméně absence takového znění nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť jak již výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců ani jiný právní předpis jinou možnost pro stanovení počátku doby zajištění než od okamžiku omezení osobní svobody cizince, nepřipouští. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalobce byl dne 23. 6. 2016 v 12:15 hod. zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Okamžik omezení osobní svobody tudíž připadá právě na den, tj. 23. 6. 2016, což odpovídá i době zajištění stanovené ve výroku napadeného rozhodnutí (ode dne 23. 6. 2016 do dne 24. 7. 2016).

K žalobní námitce ad 3), že žalobce je zajištěn za nepřípustným účelem – předání do Maďarska, které není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení, a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, odkázal na vyjádření Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 Az 18/2016, jehož podstatnou část citoval.

Pokud jde o námitku, že Ústavní soud v nálezu č. j. Pl.ÚS 17/2009 ze dne 1. 12. 2009, kterým se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně uvedl, že taková lhůta je protiústavní, je nutno zmínit, že v tomto nálezu se Ústavní soud zabýval i námitkou Ministerstva vnitra, že praxe rozdílných lhůt pro tzv. standardní azylové procedury a zrychlené řízení je naprosto běžná i v jiných členských státech EU, přičemž lze nalézt i lhůty kratší. Jestliže Ústavní soud si nedovolil hodnotit zahraniční právní úpravy lhůt, jak vyplývá z textu jeho právního názoru, pro podání žaloby z důvodu nutnosti znalosti dalších

konkrétních právních souvislostí a vlivů v právním systému dané země, není žalované zřejmé, jak tak může činit žalobce, a to pouze vytržením určité pasáže z jednoho právního předpisu této země. K otázce tzv. systematických nedostatků v žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, s nímž se však neztotožnil Krajský soud v Brně tak, jak vyplývá z jeho právního názoru vysloveného v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 33 Az 18/2016. V uvedeném rozsudku podal vysvětlení, proč se s právním názorem Krajského soudu v Praze neztotožňuje, naopak vlastní právní názor podložil názorem Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III ÚS 3561/15, <http://naluz.usoud.cz>. Ve vztahu k dosud uvedenému dále žalovaná poukázala i na závěry obsažené v rozsudku ve věci C – 695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016, kde soudní dvůr konstatuje, že v rámci postupu přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět, neukládá Dublinské nařízení příslušnému členskému státu (.....) povinnost informovat členský stát, který dotyčnou osobu přemísťuje (Česká republika), o obsahu svých vnitrostátních předpisů v oblasti vrácení žadatelů do bezpečných třetích zemí nebo o své správní praxi v dané oblasti. Soudní dvůr dále konstatoval, že absence komunikace v tomto ohledu mezi oběma dotčenými státy nezasahuje do práva žadatele na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění a rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, které je zaručeno unijním právem. Lze konstatovat, že osobám navraceným v rámci Dublinského nařízení do jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. I skutečnost, že si národní soud vyžádal po Soudním dvoru Evropské unie rozhodnutí o předběžné otázce, dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu.

Jak uvádí Nejvyšší správní soud: „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy, či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat, či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání, či vycestování z území ČR*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, www.nssoud.cz). Žalovaná proto využila svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby tím vytvořila podmínky pro realizaci jeho případného předání do země, která bude nakonec shledána během řízení, k němuž není sama věcně příslušnou, příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Věcně příslušným k vedení předmětného řízení je správní orgán Ministerstva vnitra České republiky, který je povinen, jak plyne z rozsudku NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014, www.nssoud.cz se v odůvodnění meritorního rozhodnutí zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl určen jako příslušný, v souladu s článkem 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Co se týče dalších námitek ve vztahu jednak k situaci v, a dále o predestinované hrozbě předání do, tyto námitky nejsou v přímé souvislosti s přezkoumávaným rozhodnutím o zjištění.

Závěrem žalovaná se zmínila, že pokud by považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské nebo ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému tzv. „relokací“ migranty z a, kdy podle těchto kvót připadla povinnost převzít 306 migrantů z a 988 migrantů z

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem navrhl žalovaná, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Správní spis

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce vstoupil dne 23. 6. 2016 na území České republiky neoprávněně bez platného víza a cestovního dokladu. Tyto skutečnosti byly zjištěny hlídkami KŘP JmK OCP OPKPE Hodonín, OPA Břeclav a SPJ Brno při pobytové součinnostní kontrole provedené dne 23. 6. 2016 v 12:10 hod. na nádraží ČD v Břeclavi v mezinárodním vlaku RJ 74 Franz Schubert jedoucím na trase Při kontrole nepředložil žádný cestovní doklad opatřený vízem. Z tohoto důvodu byl dne 23. 6. 2016 ve 12:15 hod. zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a následně eskortován na služebnu OPKPE Hodonín k provedení dalších služebních úkonů.

Během provádění služebních úkonů na stanici AFIS LSS 3000 bylo zjištěno, že je účastník řízení veden v evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu EURODAC pod jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v

Do protokolu o výsledku účastníka řízení dne 22.6.2016 za účasti tlumočníka uvedl, že z Iránu odešel asi před sedmi měsíci z náboženských důvodů. Byl pronásledován tajnou službou Basič, protože konvertoval ke křesťanství. Odešel do, odtud do, a se dostal do Několikrát byl zadržen srbskou policií a vrácen zpět do Makedonie. Naposled byl kontrolován policií v, Byly mu odebrány otisky prstů a musel podepsat nějaké dokumenty. Byl umístěn do uprchlického tábora, odkud odešel, koupil si lístek do Z odjel dne 23. 6. 2016 v 11:00 hod. Je svobodný, bezdětný, cítí se zdravý, celá jeho rodina žije v Iránu. Připustil, že dokumenty podepsané v mohly být žádostí o azyl. V České republice neměl zájem zůstat, cílem jeho cesty bylo, kde chce žít a pracovat,

V. Právní posouzení

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) a ve smyslu ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle I. dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Žaloba není důvodná.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalovaného, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici, a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, který je podle jeho názoru zajištěním za účelem předání do Maďarska dotčen.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie*³⁷⁾; *policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné*. V ustanovení § 129 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin platí, že *„není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* V první řadě krajský soud zdůrazňuje, že ani krajskému soudu není známo žádné rozhodnutí orgánů EU, které by jednoznačně konstatovalo, že v existují systematické nedostatky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zdejší soud dále k věci uvádí, že primárně má být otázka systematických nedostatků hodnocena v řízení o přemístění cizince, eventuálně v řízení o zastavení azylového řízení pro nepřipustnost žádosti. Teprve sekundárně se přenáší povinnost reflektovat tento problém i na zajišťující správní orgán, což ho ovšem v souladu s relevantní judikaturou nezabavuje povinnosti učinit součástí rozhodnutí o zajištění přezkoumatelnou úvahu o tom, zda

v příslušném členském státě systematické nedostatky neexistují. K tomu lze podpůrně odkázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2013, č. j. 7 As 79/2010-105, www.nssoud.cz, které potvrzuje, že posouzení příslušnosti členského státu podle dublinských kritérií přísluší ministerstvu vnitra jako správnímu orgánu vedoucímu dublinské řízení. Jelikož však v řízení o zajištění cizince není prostor k provádění dokazování či dalších procesních úkonů, je naprosto zřejmé, že deklarace systematických nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zajišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU.

Krajský soud tedy dovozuje, že primární účel čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je realizace ochrany cizince před hrozbou mučení a nelidského zacházení, která by vznikla tím, že cizinec bude přemístěn do státu, kde tato hrozba existuje. V řízení o zajištění však má tato argumentace pouze podpůrný charakter ve vztahu k účelu zajištění, a krajský soud se plně ztotožňuje se žalovanou, že není jejím prvořadým úkolem zabývat se studiem právních řádů členských států EU a zkoumat podrobně, jakým způsobem fungují azylové procedury v těchto zemích. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek SDEU ve věci C – 695/15 PPU Shiraz Baig Mirza ze dne 17. 3. 2016, podle něhož není překážkou předání cizince, pokud členský stát provádějící přemístění není informován o právních předpisech příslušného členského státu. Lze tak usuzovat, že hodnocení systematických nedostatků v příslušném členském státě musí vyplývat z okolností jednoznačně zřejmých, oficiálně stvrzených aplikační praxí příslušných orgánů EU.

Žalobce popsal v žalobě vývoj maďarského přístupu k žadatelům o mezinárodní ochranu od podzimu r. 2015, podle názoru zdejšího soudu z nich však nelze dovozovat nic o aktuálních tvrzených systematických nedostatech v maďarském azylovém systému. Z toho se vymyká pouze zpráva ECRE „Prevention of Dublin Transfers to Hungary“ z ledna 2016 a zpráva UNHCR z května 2016, které jsou ve vztahu k současné situaci v relativně aktuální. I kdyby však takové nedostatky citovaných zpráv skutečně existovaly, krajský soud konzistentně zastává názor, že klíčové místo pro zohlednění těchto skutečností je v řízení o udělení mezinárodní ochrany, anebo v řízení o přemístění (předání) cizince podle příslušných ustanovení Dublinského nařízení, nikoliv však v řízení o zajištění cizince. Samotné zajištění cizince nemá za následek porušení zásady non-refoulement.

Krajský soud dále k věci uvádí, že statistické údaje dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82, který se ve svých závěrech týkal situace v v období podzimu roku 2015).

Soud rovněž odkazuje na rozhodnutí SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil

možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do, jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu. Takový závěr ostatně nevyplývá ani ze stanoviska generální advokátky, v němž tato pouze vyzdvihla, že kvalifikace jako bezpečné třetí země obsažená ve vnitrostátním zákoně nemůže zprostit soud, kterému byla věc předložena, provést vlastní posouzení, že s osobou bude v dotyčné třetí zemi (v daném případě v Srbsku) zacházeno podle zásad vyjádřených v čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/13/EU ze dne 26. června 2013. Překážku předání by snad bylo možno spatřovat tehdy, pokud by maďarská právní úprava nezakotvovala účinný opravný prostředek proti předání cizince do země, již považuje za bezpečnou třetí zemi ve smyslu čl. 38 směrnice 2013/13/EU. To však žalobce žádným způsobem neprokazuje, přičemž naopak sám připouští, že proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhla a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456). Žalobce sám uváděl, že nesprávná praxe správních orgánů týkající se nepřijatelnosti azylových žádostí byla korigována správními soudy, které vyžadovaly meritorní přezkoumání žádosti.

Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobci osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému jim hrozí zásah do jejich základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ust. § 52 s.r.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Naopak soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu ČR uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly

s tvrzenými systematickými nedostatky v coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

S ohledem na to, co bylo žalovanou uvedeno, lze tedy konstatovat, že osobám navráceným v rámci Dublinského nařízení do jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. V daném případě bylo prokázáno, že žalobce je veden v evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu EURODAC pod, jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Ze správního spisu bylo zjištěno, že z Íránu odešel asi před sedmi měsíci z náboženských důvodů, zdržoval se v a poté vstoupil na území Několikrát byl zadržen policií a vrácen zpět do Naposledy byl kontrolován policií v Byly mu odebrány otisky prstů a musel podepsat nějaké dokumenty. Z tábora v odešel do, ve si koupil lístek do Z Vídně odjel dne 23. 6. 2016, téhož dne byl zadržen na nádraží v v mezinárodním vlaku RJ 74 Franz Schubert jedoucím na trase Neměl u sebe žádný cestovní doklad opatřený vízem. Je svobodný, bezdětný, v musel podepsat nějaké dokumenty, pravděpodobně se jednalo o žádost o azyl. Česká republika je tranzitní stát, cílem jeho cesty bylo, kde chtěl požádat o azyl a najít si práci. Návrat do odmítl. Na území ČR nemá žádné trvale žijící příbuzné. Svým jednáním prokázal, že nemá zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva, že využije jakékoli možnosti, aby země, kde požádal o azyl, opustil. Tím, že sám uvedl, že v České republice nemá v úmyslu dlouhodobě zůstat ani do se vrátit nechce, lze mít reálně za to, že v případě jeho nezajištění by dokončil svůj úmysl, se kterým přicestoval, a to další cesta dále do Evropy. V daném případě tedy existuje vážné nebezpečí jeho útěku. Soud má proto za to, že napadeným rozhodnutím nebyly překročeny správního uvážení, žalobní námitka – zajištění žalobce za nepřipustným účelem – předání do, tak nebyla shledána důvodnou.

Pokud se týká žalobní námitky – nezákonnost doby zajištění, nebyla shledána opodstatněnou.

Z článku 28 odst. 3 v druhém pododstavci Dublinského řízení vyplývá, že „*pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu*“. Za právně významnou událost určující počátek běhu jednoměsíční lhůty pro předložení žádosti o převzetí cizince nebo přijetí zpět, je nutné považovat nalezení shody v systému EURODAC. Žalobce, který podal žádost o mezinárodní ochranu pouze v, nikoliv v České republice, je rozhodujícím okamžikem pro výpočet běhu jednoměsíční lhůty pro předložení žádosti o jeho převzetí zpět do den, kdy žalovaná našla shodu v systému EURODAC. Tímto dnem, jak vyplývá ze správního spisu, byl den 24. 6. 2016, tj. pátek, nikoliv den 23. 6. 2016, tj. čtvrtek. Dne 23. 6. 2016 obdržela žalovaná toliko předběžnou informaci o možné shodě daktyloskopických otisků prstů žalobce s otisky vloženými v systému EURODAC s tím, že je třeba vyčkat na výsledek manuální prověrky. Dne 24. 6. 2016 byla potvrzena shoda v systému EURODAC (srov. článek 24 odst. 2 první pododstavec Dublinského nařízení). Dle článku 42 písm. b) Dublinského nařízení lhůta končila dnem 24. 7. 2016, tj. neděle.

Rovněž i námitka žalobce – eventuální nepřezkoumatelnost délky doby zajištění – neobstojí. V této souvislosti soud odkazuje na ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., v platném znění a ust. § 125 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého doba zajištění se „*počítá od okamžiku omezení osobní svobody*“. Dobu zajištění vymezuje Dublinské nařízení toliko nepřímou (článek 28 odst. 3 čtvrtý pododstavec). Počátek doby zajištění Dublinské nařízení

nikterak neupravuje. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že přesnější by bylo uvedení ve výroku napadeného rozhodnutí, že doba zajištění v souladu s ust. § 125 odst. 1 citovaného zákona se počítá od okamžiku omezení osobní svobody žalobce. Uvedená výtku však nemá vliv na nezákonnost žalovaného, zejména pak z toho důvodu, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 23. 6. 2016 v 12:15 hod. zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Okamžik omezení osobní svobody připadá právě na uvedený den, tj. 23. 6. 2016, což odpovídá i době zajištění stanovené ve výroku napadeného rozhodnutí.

Další námitky žalobce ve vztahu k situaci v i předestírané hrozbě jeho předání do není v přímé souvislosti s přezkoumávaným rozhodnutím o zajištění, proto soud neshledal důvody k nim zaujmout právní stanovisko.

Optikou shora uvedeného i na základě nastoleného právního režimu dospěl soud k závěru, že na straně žalovaného nedošlo k pochybení po stránce skutkové ani právní, a proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadoval), a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 9. srpna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová